

Talpra, Megyer!

Ú. Dózsa-FTC

3:2 (1:1)

1970. június 6.

Megyeri út, 30 000 néző. Jv.: Almási

Újpest: Szentmihályi – Noskó, Solymosi, Dunai III Ede, Juhász Péter – Göröcs, Zámbo (Káposzta, 72.) – Fazekas, Bene, Dunai II Antal, Nagy (Tóth, 72.)

FTC: Géczi – Páncsics – Vépi, Bálint, Havasi, Megyesi – Juhász István, Mucha – Szőke, Albert, Füsi (Branikovits, 72.)

Gólszerző: Szőke (16.), Dunai II (20. és 89.), Füsi (68.), Göröcs (86.)

FTC-Ú. Dózsa

1:1 (0:0)

1970. június 27.

Népstadion, 60 000 néző. Jv.: Zsolt

FTC: Géczi – Páncsics – Novák, Bálint, Vépi, Megyesi – Juhász István (Kű, 46.), Mucha – Szőke, Branikovits, Füsi

Újpest: Borbély – Káposzta, Solymosi, Noskó, Juhász Péter – Dunai III Ede, Göröcs – Fazekas, Bene, Dunai II Antal, Zámbo

Gólszerző: Branikovits (58.), Vépi (72., öngól)

Az 1970. évi tavaszi bajnokság

A csoport

1. Újpesti Dózsa	14	11	1	2	37:13	23
2. MTK	14	8	2	4	19:12	18
3. Vasas SC	14	7	4	3	19:13	18
4. Diósgyőri VTK	14	7	4	3	16:13	18
5. Tatabányai B.	14	4	4	6	15:17	12
6. Videoton SC	14	3	2	9	16:28	8
7. Komlói Bányász	14	3	2	9	14:26	8
8. Rába ETO	14	3	1	10	9:23	7

B csoport

1. Ferencvárosi TC	14	8	4	2	17:8	20
2. Bp. Honvéd	14	8	2	4	26:9	18
3. Csepel SC	14	6	5	3	18:6	17
4. Pécsi Dózsa	14	6	4	4	18:11	16
5. Dunaújvárosi Kohász	14	4	4	6	15:22	12
6. Haladás VSE	14	3	5	6	13:22	11
7. Salgótarjáni BTC	14	3	4	7	14:25	10
8. Szegedi EOL	14	3	2	9	15:33	8

Döntő a bajnoki címért: Ú. Dózsa–Ferencváros 3:2, 1:1. A 3. helyért: MTK–Bp. Honvéd 1:3, 1:3. Az 5. helyért: Vasas–Csepel 4:0, 1:2. A 7. helyért: Diósgyőr–Pécsi Dózsa 1:4, 3:5. A 9. helyért: Tatabánya–Dunaújváros 0:0, 2:1. A 11. helyért: Videoton–Haladás 7:1, 1:3. A 13. helyért: Komlói–Salgótarján 3:1, 1:2. A 15. helyért: Rába ETO–SZEOL 2:0, 1:3

Zsolt István,
a kor sztárbírója
vezette a döntő
második mérkőzését

Nagyon-nagyon rossz hangulatban kezdődött az 1970-es, egyidényes bajnokság, mert azt megelőzte Marseille, azaz a csehszlovákoktól 1969 decemberében, a vb-pótszelejtezőn elszenvedett 4:1-es vereség, minek következtében a magyar válogatott először maradt le úgy a világbajnok-

Bajnoki döntő – IGAZI LABDARÚGÁS

Az első mérkőzésen a csapatok közötti hangulat nem volt ideális, a játék is nagyon rossz volt. A második mérkőzésen azonban a játékosok sokkal jobbá váltak, a játék is sokkal érdekesebbé vált. A döntő második mérkőzésén a csapatok közötti hangulat sokkal jobb volt, a játék is sokkal érdekesebbé vált. A döntő második mérkőzésén a csapatok közötti hangulat sokkal jobb volt, a játék is sokkal érdekesebbé vált.

A Képes Sport emelkedetten számolt be az 1970-es esztendő különlegességéről, a bajnoki döntőről, amely a játék színvonalát tekintve is unikum volt.

ságról, hogy benevezett a tornára. Az idehaza felfoghatatlan kudarc után négy nappal ezren tekintették meg a Népstadionban az 5:2-es kispesti győzelemmel zárult Honvéd–FTC rangadót – hóesés ide vagy oda, ez a nézőszám hasonlóképpen értelmezhetetlen volt akkoriban, mint a nemzeti együttes bukása –, az MLSZ pedig akképpen próbált változtatni a változtathatatlanon, hogy eldöntötte: 1970 nyarától visszatér az őszi–ta-

Az ezüstérmes Ferencváros. Állnak, balról: Dalnoki Jenő edző, Kerekes, Novák, Vépi, Juhász, Horváth Á., Páncsics, Bálint, Megyesi, Géczi, dr. Kalocsay Géza vezetőedző. Elöl: Szőke, Füsi, Branikovičs, Albert, Kú, Rákosi, Bartosik.

vaszi rendszerhez, miután 1964-től bevezette a tavaszi–ősz szisztémát... Ezért szervezett a hetvenes esztendő első felére egyszemélyes bajnokságot, amelyet két nyolcas csoportban rendezett meg. A hatvanas évek fővárosi nagy csapatai közül az Újpest és a Vasas az A-ba, az FTC és a Honvéd a B-be került, s a kiírás szerint a két ág első helyezettje vívta az oda-visszavágós döntőt júniusban.

Akkor, amikor Mexikóban a világbajnokság zajlott, illetve hat nappal azután, hogy befejeződött a Mundial...

A szurkolók kedvét tovább rontotta, hogy márciusban közzé tették a változtatott új keretét, s abból annyi nagynevű futballista hiányzott, ahány meglepetésújonc meghívót kapott. A francia kikötővárosban csődöt mondók közül hiányzott Szentmihályi Antal, Mészöly Kálmán, Noskó Ernő, Ihász Kálmán, Göröcs János, Kocsis Lajos, Puskás Lajos, Farkas János, Zámbo Sándor – csak Halmosi Zoltán, Fazekas László és Bene Ferenc „élte túl” Marseille-t –, meghívót kapott viszont a csepeli Vellai István, a pécsi Konrád János és Máté János, a fehérvári Fejes Gábor és Karsai László, a győri Somogyi József, az MTK-s Becsei József. „Benn a bárány, kinn a Farkas” – járta akkoriban a maliciózus tréfa, és az emberek nem nagyon hittek benne, hogy a megfiatalított garnitúrával a legcsekélyebb mértékben is feledtetni lehetne az előző év páratlan megrázkódtatását. (A régiek többsége vissza is szivárgott: egy esztendő múlva, a bécsi Práterben már Mészöly, Noskó, Szűcs Lajos, Kocsis, Zámbo és a hosszú sérüléséből időközben felépült Albert Flórián is játszott, ellenben az új fiúk egyike sem lépett pályára a Bene duplájával 2-0-ra megnyert oszt-rák–magyar.)

Az apátiát hűen tükrözte a bajnoki mérkőzések iránt megnyilvánuló, a korábbiaknál változatlanul szerényebb érdeklődés: a tavaszi ötödik fordulóban például 8500 nézővel listavezető lehetett a Videoton–Győr találkozó (3:0). A további sorrend így alakult: MTK–Vasas (0:1), Pécs–Honvéd (1:0), Szombathely–Dunaújváros (3:1) egyaránt 7000, Csepel–FTC (0:0), Diósgyőr–Tatabánya (1:1) egyaránt 6000, Szeged–Salgótarján (2:2) 4500, Újpest–Komló (5:0) 4000. Annál örömtelibb volt, hogy az évad első kettős rangadójára, a Honvéd–FTC (1:0) és az Újpest–Vasas meccsre (3:1) 50 000 drukker ment ki a Népstadionba.

Ekkor már sejteni lehetett: a döntő két mérkőzésén is tumultus lesz.

Pedig még senki sem tudhatta, hogy Újpest–Ferencváros találkozót rendeznek a bajnoki címért, miként azt sem: a lilák a Megyeri úton rendezik az első mérkőzést. Márpedig oda harmincezer nézőnél több semmiképp sem fért be.

Az idő minden fájdalmat enyhít – mondják. A jelek szerint olykor a rövid idő is. Hirtelen visszatért a közönség, visszatért a remény...

A finalisták párharca nem is keltett csalódást. Sőt, azt lehetne mondani:

minden igényt kielégített. Azért csak lehetne, mert a zöld-fehér hívek egyáltalán nem voltak boldogok: csapatauk mindkét mérkőzésen közel állt a győzelemhez, de egyikén sem nyert.

Újpesten a nyolcvanötödik percben még az FTC vezetett. Szőke István tizenkilenc méteres, a jobb felső sarokba vágódó szabadrúgásgólját ugyan a Bene labdáját befeljelő Dunai II Antal hamar kiegyenlített, ám az Albert, Szőke, Füsi János kombináció nyomán esett újabb ferencvárosi gólról a véghajráig nem érkezett megfelelő válasz. A Dózsa hiába ostromolt, úgy tetszett, veszít.

Győzött.

Dunai II Antal volt a döntő első mérkőzésén a gólkirály

Ezen a nyáron világbajnokságot rendeztek Mexikóban, a magyarok nélkül. Fazekas, Dunai II és Bene (valamint a fehérvári Karsai és a vasasos Fábián) a győztes brazilok újságját böngészi.

Négy perccel a találkozó vége előtt a ragyogóan futballozó Göröcs kivételesen nem passzolt, hanem tizenyolc méterről a jobb sarok felé küldte a labdát. A lövés jó helyre ment, de nem volt különösebben erős, Géczi háríthatott volna. A ferencvárosi kapust azonban meglepte, hogy az újpesti karmester nem adta vagy nem vezette tovább a labdát, s mert a vendégek 1-es számú játékosa késve reagált, másodszor is egyenlített a lila-fehér együttes. Majd, amikor már csak egy perc volt hátra, a Nagy Lászlót váltó Tóth András elfutott a bal szélén, középre adott, és Dunai II előrecsúszva a hálóba továbbított (3:2).

Az Üllői úti labdarúgók és hívek alatt megnyílt a föld – Dunai Antal azóta is azzal viccelődik,

hogy 1970. június 6-án földrengés volt Újpesten –, a kommentátorok viszont emelkedetten értékelték a látottakat, bár annyira azért nem mámorosodtak meg, mint a lilák táborá. „A harmincezer lelkes szurkoló igazi labdarúgásnak, remekbe szabott góloknak, kiváló egyéni teljesítményeknek örülhetett a Megyeri úti stadionban. A jó játék láttán sokan arról beszéltek, hogy ezek a labdarúgók a világbajnokságon is megállták volna a helyüket. Mintha csak e feltevést akarták volna igazolni két órával később az olasz és az uruguayi játékosok. A vb-színvonalhoz kétségkívül közelebb állt az Ű. Dózsa–FTC találkozó. De hát hiába... A mieink, sajnos, itthon vannak, kissé elkéstek a bizonyítással.”

Az Újpest–Ferencváros rangadó este fél nyolckor, az olasz–uruguayi meccs – közép-európai idő szerint – tizenegykor kezdődött. A Magyar Televízió csak az utóbbit közvetítette, a Megyeri úti mérkőzés időpontjában a Sanzonról sanzonra című összeállítást sugározta. Így csupán harmincezren láthatták, mit produkált Göröcs, a mezőny legjobbjá. Igaz, százezrek olvashattak a Titinek becézett dirigens lenyűgöző alakításáról. „A saját tizenhatosától az ellenfél tizenhatosáig úr volt a mezőnyben. Nagyszerű dolgokat művelt a pályán, lehetetfinom cselei után felhőrdült a lelátó. Extraklasszis! De miért nem mindig az? Miért csak néha adja igazi önmagát?”

Bene Ferenc az első mérkőzés után hetest, a második után hatost kapott a Népsporttól

A dirigens nemhogy forintos, de 500 forintos labdákat osztogatott – annak megfelelően, hogy akkorigiban nyomtatták az új ötszáz bankjegyeket –, és 9-es érdemjegyet kapott a Népsporttól olyan mezőnyben, amelyben az újpesti és a ferencvárosi csapat átlagosztályzata egyaránt 6,72 volt.

Három héttel később az FTC 6,83-ra, az Ű. Dózsa 6,81-re javított. Ekkor „innen” Megyesi István, „onnan” Noskó játékát jutalmazták 9-essel, Szőke pedig megismételte újpesti teljesítményét: megint 8-asra játszott.

**Az Újpesti Dózsa 1970-ben
duplázott. Bene Ferenc,
Szentmihályi Antal és Göröcs János
a Magyar Népköztársasági Kupával**

Ám ez is kevés volt a bajnoki címhez.

A visszavágót hatvanezer néző előtt rendezték, azaz a Népstadionban húszezer emberrel többen gyűltek egybe, mint ahányan a gátakon dacoltak az elemekkel. (Áradt a Duna, a Tisza, a Szamos, a Körösök vidékén pedig kritikus helyzet alakult ki.) A meccset megint összekapcsolták az Országos Sportnapok nyitó ünnepségével, amelyen megjelent Kádár János is. Utóbb a szervezők nem voltak biztosak benne, hogy helyesen cselekedtek-e, amikor meghívták az MSZMP KB első titkárát, mert a háromórásra tervezett OSN-program elhúzódott, a közönség pedig zúgolódott, amiért késset a kezdés a háromnegyed hétre kitűzött rangadón.

**Fazekas László, a lilák szuper
ötösének jobbszélsője**

Géczi István nem vette észre a csúszást: a mérkőzés előtt elaludt az öltözőben... De nem minden ferencvárosi volt ennyire nyugodt, mert a zöld-fehérek köreiben aggodalmat keltett, hogy Albert Flórián „aranylábának” kisujja eltört az első találkozón, így a „Császár” a döntő második meccsén nem játszhatott. A másik oldalon Szentmihályi Antal hiányzott, ám a kapust Borbély László kitűnően helyettesítette.

Hát még Branikovits László az aranylabdás centert!

A „kis Albert” – akinek mozgása nagyon hasonlított legendás csatártársához – az ötvennyolcadik percben negyvenméteres, nagyszerű átadást kapott Szőkétől. A labdát az indításhoz méltó módon vette át, majd a tizenhatos bal oldalától tökéletes lövést küldött a „hosszú” sarokba (1:0). Az újpestiek ekkor kezdtek csak igazán sopánkodni amiatt, hogy Bene labdáját az első félidő utolsó pillanataiban a jobb kapufa mentette... De aztán megkönnyebbülten felsóhajtottak. A hetvenkettedik percben Noskó – aki a sportnapilap tudósítása szerint „*valósággal beszáguldozta a pályát, robbanékony, gyors, energikus volt, a kapura is veszélyt jelentett*” – tizenkilenc méterről lőtt, és bal sarokra tartó labdája a ferencvárosi Vépi Péter lábáról a kapu jobb oldalába jutott, miután Géczi az eredeti irányba mozdult (1:1). Ennél is szerencsétlenebb öngólnak tetszett, hogy nem sokkal később a Kisstadion felőli oldalon – tehát azon a részen, ahol a díszpáholy és a kilátogató Kádár volt – kialudtak a reflektorok, így kínosan hosszú percekig állt a játék. Az üzemzavart végül elhárították, de a ferencvárosiak számára fekete maradt ez az este is. Edzőjük, dr. Kalocsay Géza letörten mondta: „Balszerencsés körülmények között veszítettük el az aranyérmet. Győzelmet érdemeltünk volna!” Szurkolóik pedig kivételesen egyetértettek Márai Sándorral: „Mire való, mi jó van benne, ha huszonnégy ember kerget egy labdát, és tízezrek csak asszisztálnak ehhez?”

A lila-fehérek ellenben vidáman utaztak el a Balatonra, a Belügyminisztérium lellei üdülőjébe, hogy megünnepeljék a bajnoki címet. Persze, már a Népstadionban is mámorban úsztak. Noha egy tizenkilenc éves fiatalember, bizonyos Lakatos Ottó éppen a visszavágó napján kapaszkodott fel a Szabadság híd tetejére, hogy – szavai szerint – onnan gyönyörködje a fővárosi panorámában, a legszebb kilátás 1970. június huszonhetedikének Budapestjén a negyedik kerületiek öltözőjéből nyílt...